

Sara Ackermanová

DIVOKÝ LET OLIVIE WESTOVÉ



Každý má před sebou oceán,
který může přeletět,
stačí jen sebrat odvahu.

Kalifornie 1927. Olivia „Livy“ Westová, mladá žena s vášní pro dobrodružství, sní o překonávání oceánů a létání v oblacích. Když se doslechne o Doleově leteckém závodě s cílem uletět přes oceán 3900 kilometrů z Kalifornie na Havaj, je odhodlaná se za každou cenu zúčastnit. Rychle ale zjistí, že se počítá pouze s účastí mužů. Nenechá se tím odradit, a nakonec se probouje do soutěže jako navigátorka. Závod je však nebezpečnější, než se zdá, a brzy se zvrtné v boj o přežití.

Havaj 1987. Wren Summersová je po bolestném rozchodu a na mizině, nečekané dědictví na Havaji ji tedy přijde víc než vhod. I když se jedná jen o odlehlý pozemek se zchátralou stodolou a zarostlým hájem makadamii. Její prvotní plán je rychle vše prodat a s pomocí utržených peněz se znovu postavit na nohy. Záhadné předměty nalezené ve stodole ji ale zavedou až k tragické letecké události zapomenuté v čase a Wren se rozhodne zjistit, co se tehdy skutečně stalo. S pomocí místních pamětníků kousek po kousku odhaluje pozoruhodný příběh pilotky, která přepsala dějiny létání. To, co objeví, ji však zasáhne mnohem víc a mnohem blíže, než by kdy čekala.

„Divoký let Olivie Westové by měl být na horní příčce seznamu knih, které si musíte přečíst.“

– Brianna Labuskesová, bestsellerová autorka

„Nezapomenutelný výlet plný překvapivých objevů a intrik. Olivia Westová a Wren jsou neporazitelné temperamentní hrdinky, které předběhly svou dobu. Sara Ackermanová vzala zapomenutou kapitolu z historie a proměnila ji v čiré kouzlo. Povinná četba!“

– Jasmin Iolani Hakesová, spisovatelka

DIVOKÝ LET

OLIVIE WESTOVÉ

Sara Ackermanová

DIVOKÝ LET OLIVIE WESTOVÉ

Přeložila Hana Sichingerová



metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, podniky, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

THE UNCHARTED FLIGHT OF OLIVIA WEST © 2024 by Sara Ackerman
This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Translation © Hana Sichingerová, 2024
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved, including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

ISBN 978-80-7625-879-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-878-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-343-8 (print)

Pro Lucy a Kitty, mé nejvěrnější společnice

1

TŘICET SEDM MINUT

Olivia

San Diego 1920

Livy chodila na letiště už několik měsíců, ale v letadle ještě neletěla. O víkendech, když táta vyrážel na ryby, byla k ruce a umývala letadla nebo dělala jakoukoli jinou pomocnou práci za pár drobných a přitom se dívala, jak letadla startují. Stále doufala, že jednoho dne také poletí, ale zatím měla smůlu. I když se tak snažila. Už měsíce přemlouvala pana Ryana. „Jen pro platící zákazníky,“ zněla jeho obvyklá odpověď. „Nebo pro studenty.“ Ale zatím se tu učili létat jen muži. Šestnáctiletá dívka neměla v kokpitu co dělat.

Ryanova letecká společnost a škola létání sídlily na okraji Dutch Flats u zálivu San Diego vedle Náborového střediska námořní péchoty, dlouhé budovy ve španělském stylu s vysokou zvonící uprostřed. Před ní stála řada palem vyrovnaných jako zelení vojáci v pozoru. Když nastal odliv, vzduch páchl solí a rozkládajícími se mořskými organismy. Hangár byl moderní a čistý, ale stál na ploše

udusaného ztvrdlého bláta, ze kterého se za sucha prášilo. Poslední dobou to místo přitahovalo jako magnet všechno, co se týkalo létání. Pan Ryan tu začal nechávat zdarma parkovat cizí letadla a zákazníci se jen hrnuli na vyhlídkové lety.

Jedné teplé březnové neděle, poté co přežila s matkou dlouhé kázání v kostele, Livy zamířila na letiště. Na vyhlídkové lety najali nového pilota a ona doufala, že by mohl být vstřícný a možná, opravdu jen možná, by ho mohla přesvědčit, aby ji vzal na palubu. Za tak pošmourného a sychravého dne s temnými mraky hrozícími deštěm se na vyhlídkový let stejně vypraví méně lidí. A pan Ryan byl zrovna náhodou na týden v Los Angeles, a o čem neví, to mu neublíží.

Livy se hrbila nad koly dvouplošníku pana Halla a myla je, když zaslechla blížící se motor. Narovнала se a uviděla rozkymácený příletající stroj. Na jihu se schylovalo k bouři; byla cítit ve vzduchu a to piloty vždycky znervózňovalo. Sledovala, jak letadlo nejistě klesá, pak se vyrovnalo a tvrdě přistálo. Jakmile se zastavilo, nový pilot vyskočil z letadla, počkal na zákaznici, a když konečně vystoupila, podal jí ruku. Rusovláska na podpatcích, tvář bledou jako křída.

Livy k nim přistoupila a otřela si ruce o kombinézu. „Jaké to bylo dnes nahoře?“

Žena prošla kolem Livy, ani se na ni nepodívala. „Už nikdy víc.“

Pilot se ploužil za pasažérkou a pokrčil ramený. „Co na to říct? Většinou žadoní, že chtějí ještě.“

Jakmile žena odjela v nablýskaném Fordu T, Livy pomalu došla k hangáru a zůstala stát ve dveřích. Pilot seděl u pultu, popíjel kolu a pročítal nějaký dokument. Pod leteckými brýlemi posunutými nad čelo mu husté světlé vlasy trčely do všech stran, jako by strčil ruku do elektrické zásuvky.

Livy si odkašlala.

Vzhlédl. „Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se.

„Jsem Olivia Westová. Pracuju tady.“

Spíš jako dobrovolnice a jen doufala, že za to dostane zaplacení, ale snít mohla.

„Aha, jasně. Pan Ryan se zmínil, že tu možná budete. Jsem Heath Hazeltine, nový pilot.“ Zvláště si ji prohlížel a Livy na okamžik napadlo, jestli nemá na tváři špínu, což se jí tu při práci často stávalo, ale on zavrtěl hlavou a dodal: „Čekal jsem něco jiného.“

„Chodím sem o víkendech, myju letadla a dělám další příležitostné práce,“ upřesnila, protože z nějakého důvodu měla pocit, že to musí vysvětlit, a pak dodala: „Učím se létat.“

I v tomhle přeháněla, ale opravdu neustále poslouchala, jak se piloti baví, dívala se, jak roztáčíjí vrtule, a pozorně sledovala vzlety a přistání. Věděla, která část dráhy je hrbolatější a plná výmolů a jaký úhel je nejlepší pro přiblížení.

Nepatrně naklonil hlavu ke straně. „Vážně?“

„Jo.“

Téměř neznatelně nazdvihl jeden koutek. „Nevěděl jsem, že ženy, natož dospívající dívky, pilotují letadla.“

Livy cítila, jak jí celý obličej zrudl. „Za čtyři měsíce mi bude sedmáct. A vsadím se, že o letadlech a počasí, zvláště tady dole v San Diegu, vím víc než vy.“

Věděla o něm jen to, že pochází z Los Angeles a že létal a dělal kaskadéra v Hollywoodu. Nikdo se nezmínil o tom, že je tak mladý. Představovala si postaršího muže s opálenou, ošlehanou tvář a šedivými vlasy.

„Nedáte se. To se mi líbí,“ podotkl.

Narovnala se a vytáhla se na špičkách na celých svých sto šedesát centimetrů. A hustá kudrnatá hříva schovaná pod čepicí jí ještě trochu přidávala. „Vezměte mě nahoru a já vás něco naučím.“

Zasmál se. „Co mě vy můžete naučit?“

Když se usmál, celý jeho obličej se změnil, takže vypadal ještě mladší a o něco méně arogantní – a až bolestivě pohledný. Livy se stáhl žaludek a její tváře se zachvěly vzrušením. Nemohlo mu být o moc víc než dvacet, a přesto z něho číselo jakési světáctví. Přistihla se, že na něho chce udělat dojem.

„Jak jsem řekla, vím o téhle oblasti všechno. Co můžete ztratit?“ nadhodila.

Podíval se na hodinky. „Například tuhle práci. A za dvacet minut mám další let, takže i kdybych chtěl, nemůžu. Nechcete mi pomoci spravit ten velký výmol na ranveji?“

Žádný jiný pilot se nikdy nenabídl, že výmoly spraví; jeden jako druhý pokaždé předpokládali, že to udělá někdo jiný. Bláto se všude lepilo a nepříjemně páchlo a většina to považovala za práci, která je pod jejich úroveň.

„Co kdybych vám ty díry spravila sama a vy byste mě po vyhlídkovém letu vzal nahoru?“ navrhla.

Myslela si, že ji odmítne, jako to vždycky udělal pan Ryan, ale on místo toho přikyvl: „Tak jo.“

Zaplavila ji vlna nedůvěry. „Opravdu?“

„Opravdu. Teď se ztratíte, než přijde další pasažér.“

Ale pasažér nepřišel, nejspíš kvůli počasí, a další lety naplánované nebyly. Heath svou velkou hrubou rukou a paží pevnou jako skála pomohl Livy na křídlo. Pohyboval se nesmírně uvolněně a sebejistě, jako by se celý svět točil podle něho. Livy usoudila, že je pro tento úkol jako stvořený. Člověk si přeje, aby jeho první let byl nezapomenutelný, a současně ho chce přežít. Sebevědomí není na škodu.

„Určitě do toho chcete jít? Ty mraky vypadají hrozně,“ varoval ji.

Livy nad mořem viděla pás uhlově černých mraků, které předznamenávaly ošklivé počasí přicházející z Mexika. Najednou jí naskočila husí kůže a Livy se snažila zahnat vzpomínku, která se vždy vynořila s blížící se bouří. Ten ponurý pocit, který ji bude vždycky provázet a strašit v zákoutích mysli. Oslepující slaná sprcha, studené vlny tříštící se o příď a strhávající s sebou dolů vše na palubě, volání jejího jména přerývané bičujícím větrem. *Olivie!* Poslední okamžiky, kdy svou odřenou rukou tiskl tu její. Začalo se jí svírat srdce, ale silou vůle ty myšlenky zahnala.

Tahle bouřka bude nejspíš ošklivá, ale to by v tom byl čert, aby Livy promarnila svou jedinou šanci letět. Když to správně načasují, dokážou tomu uletět.

„Rozhodně. Vypadá to, že máme asi třicet sedm minut, než sem fronta dorazí. Když zamíříme jen na sever podél pobřeží, měli bychom se vrátit včas.“

Vyšplhala se do sedadla a on se k ní sklonil a utáhl jí pás kolem pasu. „Fakt? Sedmatřicet? Ne šestatřicet?“ promluvil tak blízko, že ucítila závan máty a slané vody.

Když se odtáhl, jejich oči se střetly. Čokoládově hnědé s ohnivými skvrnkami. Instinktivně chtěla ucuknout pohledem, ale namísto toho se na něj upřeně zahleděla.

„Ne, třicet sedm. Pojďme, ztrácíme čas,“ popohnala ho. „Jo, a při příletu bude nejlepší přiblížit se z východu. Až se sem nasune vítr od oceánu, začne se stáčet dokola.“

O krok ucouvl, a kdyby se nechtyl drátu, spadl by z křídla. Oba se rozesmáli a rozehnali tím cokoli ošidného, co se mezi nimi právě odehrálo. Beze slova naskočil dovnitř a nastartoval motor. Ten se po několika prsknutích probral k životu. Livy si nasadila ochranné brýle a ujistila se, že má zapnutou čepici. Letadlo se celé rozbzučelo a rozvibrovalo ji od konečků prstů na nohou až po temeno hlavy. Když poskakovali po dráze a nabírali rychlost, nemohla uvěřit svému štěstí.

Raz, dva, tři. Start.

Přechod z těžkopádného a k zemi připoutaného stavu do stavu beztlíže se nedal s ničím zaměnit. Všechno se najednou odlehčilo a nadnášelo, přesto ji stoupání přišpendlilo k sedadlu. Stoupali strmě vzhůru a před sebou viděla jen nebe. Zvrátila hlavu dozadu, zavřela oči a představovala si, že se vznáší jako albatros. Hučení drátů, které držely křídla pohromadě, bylo tím hlasitější, čím rychleji letěli. Heath radostí zavýsknul a Livy se přistihla, že se napůl směje a napůl pláče. Bylo to ještě úžasnější, než si představovala.

Naklonili se doprava a trochu se srovnali a před Livy se rozprostřel výhled z ptačí perspektivy na záliv San Diego, ostrov Coronado a na město samotné – bílé budovy, červené střechy a palmy. Vítr utichl a zanechal za sebou strašidelné ticho. Letěli směrem k útesům poloostrova Point Loma a modrému Pacifiku za nimi. Necítila

žádné obvyklé nárazy a propady, o kterých všichni mluvili. Byl to hladký let a ona jen žasla.

Asi po šesti minutách se příd' letadla náhle obrátila k nebi a stroj začal prudce stoupat. Zanedlouho se ocitli téměř ve svislé poloze. Livy perfektně znala všechny technické parametry letadla Curtiss JN-4 zvaného „Jenny“ – maximální rychlost mělo asi sto třicet kilometrů za hodinu, bylo dobré na prudké klesání, ale při rychlém stoupání mělo tendenci se zadrhávat. Tak co to sakra Heath dělá?

Přesně v okamžiku, kdy měla Livy pocít, že by mohla ze sedadla pozadu vypadnout, je srovnal a vrhl do střemhlavého letu. Kdyby měla v žaludku nějaké jídlo, teď by nejspíš vyletělo ven. Přestože byla připoutaná, zapřela se rukama a sledovala, jak se pláž pod ní rychle blíží. Heath znovu zavýskal, jako by se bavil jako o život.

Následovala série přemetů a výkrutů, ze kterých se jí točila hlava. Bylo těžké poznat, kde je nahoře a kde dole. Motor silně burácel a vítr hlasitě hučel. Každou chvíli kontrolovala dřevěné vzpěry na křídlech, aby se ujistila, že drží. Tohle nebyl běžný vyhlídkový let, Heath ždímal z letadla, co se dalo, a očividně se snažil předvést. Bylo jí naprosto jasné, že by asi měla být vyděšená, jenomže si užívala každou minutu.

Když se zdálo, že mu došly akrobatické kousky, otočili se a zamířili zpět k Dutch Flats, přímo do stěny břidlicově šedých mraků. Livy konečně dokázala zvednout ruku, aby se podívala na hodinky, a s překvapením zjistila, že jsou nahoře už dvaatřicet minut. Vyhlédla dolů přes bok letadla. Pod nimi byla voda hladká jako olej, ale před nimi se divoce čeřila. Přicházel vítr.

Ukázala do vnitrozemí a vykřikla: „Lette tudy,“ ale její hlas se v hluku ztrácel.

Heath se držel svého kurzu. Muži na lodi byli také takoví, nebrali její slova v úvahu. Kromě táty a Orlanda, jejího strýce. Ale Orlando už byl po smrti, stal se navždycky součástí moře. Táta to dával za vinu sobě, ale Livy v hloubi duše věděla, že za tu nehodu mohla výhradně ona. Proto odmítala znovu vstoupit na loď.

Letěli nad hladinou směrem k jihu a letadlo se náhle propadlo, až jí vyskočil žaludek téměř do krku. Byl to úplně jiný a mnohem znepokojivější pocit než při záměrné akrobacii. Chvilí se propadali a pak se stočili doprava. Letadlo jako by se mělo každou chvíli převrátit, a vtom se srovnalo. Livy znovu ukázala do vnitrozemí, tentokrát razantněji. Dostali se už téměř k hranici, kde voda přecházela z hladké v bíle zpěněnou. Ani ve vnitrozemí se nemohli vyhnout frontě, ale alespoň by neletěli v bočním větru. Zůstali ve vzduchu příliš dlouho a teď za to zaplatí.

Heath se stočil doleva a letěl směrem k městu. Zmítali se jako ztracený racek, jen křídla jejich letadla byla v poměru k trupu mnohem menší a méně aerodynamická. Při každém prudším nárazu vydávaly dráty podivný škubavý zvuk a křídla skřípala a sténala. Uplynulo sedmatřicet minut, když vletli přímo do okraje temného deště a skučících větrů. Nic nemohlo Livy připravit na to, jak sebou letadlo škubalo sem a tam. Nahoru a dolů, do stran. K Dutch Flats to měli kousek, ale v těchto podmínkách budou rádi, když to v pořádku zvládnou.

Heath něco křičel, ale ona mu nerozuměla. A přes brýle ani neviděla, protože na ně ze všech stran dorážel déšť. Zavřela oči a představila si, že je na lodi a zmítá s ní rozbouřené moře. Byl to podobný pocit a Livy si uvědomila, jak moc jí to chybělo. Vodní proudy, vzdušné proudy. Jedno a totéž. Tady jen pád trval déle.

O několik minut později se jako zázrakem stále drželi ve vzduchu, i když rychle ztráceli výšku. Livy si otřela brýle a podařilo se jí rozpoznat planinu pod nimi. Heath ji přece jen poslechl – přibližovali se od východu a sedali si rychle. Ani ne deset metrů nad zemí silný poryv stlačil příď letadla dolů, takže Livy hleděla kolmo na rozježděnou ranvej. Opanoval ji zvláštní klid.

Tak takové to je, když člověk umírá. Nebála se ani tolik smrti jako toho, že tu za sebou nechá rodiče. V hlavě se jí přehrávaly obrazy z jejího života – táta ji jako malou koupe v ledovém oceánu, setkání s nejlepší kamarádkou Aurorou před lety na pláži v chatě z naplaveného

dřeva a všeobjímající vůně matčina růžového parfému, silná a krásná, přesně jako máma. Byly to jen záblesky a hned zmizely.

O vteřinu později Heath nějak srovnal Jenny, kola narazila na tvrdou zem a ocas se smýkl po zemi. Jedno křídlo se naklonilo na stranu, chvíli rylo do země a pak se zvedlo. Zastavili. Motor zhasl. Livy tiše poděkovala Bohu, rozmotala si šátek u krku, třesoucícma se rukama si rozepnula bezpečnostní pás a vstala. Heath ani nedutal. Otočila se a viděla, že sedí předkloněný a hlavou se opírá o ovládací panely.

„Pane Hazeltine? Jste v pořádku?“ zeptala se, a přitom si uvědomila, že neví, zda mu má říkat Heathe nebo pane Hazeltine.

Nehýbal se. Livy vylezla na křídlo a seskočila na zem. Navzdory dešti a chladu byla zpocená a podklesávala jí kolena, ale jinak se cítila dobře. Vlastně víc než dobře – cítila se svěže, nabitá energií.

Druhé bouřkové pásmo rychle přicházelo a ona se chtěla jít schovat dovnitř, ale nemohla ho jen tak opustit. Konečně se napřímil, prohrábl si rukama vlasy a něco nesrozumitelného si pro sebe zamumlal. Jedním zhoupnutím vyskočil z letadla, klekl si na kolena a políbil páchnoucí zem.

Vstal, otřel si dlaně o letecké kalhoty a poprvé od chvíle, kdy vyrazili, s ní navázal oční kontakt. „Třicet sedm minut,“ pronesl jen.

Pokrčila rameny. „Říkala jsem vám to.“

Otočil se a vydal se k hangáru. Livy ho následovala. Vítr začal kvílet mezi stromy, ohýbal je a škubal kovovými okapy budovy. Jen co se dostali dovnitř, zatahli vrata. Livy si sundala brýle a čepici a vytřepala mokré vlasy. Heath ji chvíli pozoroval s nečitelným výrazem.

„Co je?“ zeptala se.

„Vás to vůbec nevyděsilo, že ne?“

Jistě, byla otřesená, ale od toho dne na lodi s Orlandem jako by pokoušela osud, jako by vyzývala Boha, aby si vzal i ji.

„Ale vyděsilo. Jenomže jsem už zažila mnohem horší věci. Můj táta je rybář.“

A pohlédla jsem smrti do tváře.

Pokusil se rozepnout si bundu, ale ruce se mu třáslly tak, že nedokázal chytit knoflíky. Když se mu to konečně podařilo, strhl ji ze sebe a hodil na pult.

„Omlouvám se. Měl jsem vás poslechnout,“ řekl a podíval se jí přímo do očí.

„Zvládli jsme to, to je hlavní.“

Ušklíbl se. „Mám pocit, že z vás bude zatraceně dobrá pilotka. Klidně vás budu učit sám, jestli chcete.“

Musela vynaložit obrovské úsilí, aby si zachovala chladnou hlavu. „To byste udělal? Vážně?“

„Když se nám podaří přesvědčit pana Ryana. Budu mu muset říct, jak žalostně jeho plán selhal.“

Zamrazilo ji. „Jaký plán?“

Ve tváři se mu objevil provinilý výraz. „Čistě mezi námi, pan Ryan mi řekl, že jestli vás vezmu nahoru, mám vás pořádně vyděsit. Aby se vás zbavil. Ale neberte si to osobně. Má vás rád, jenže si myslí, že ženy nemají létat.“

Ta slova jí hřměla v uších a celý svět jako by přestal existovat. Jestli o sobě Olivia Westová něco věděla, tak to, že stačí říct, že něco nesvede, a ona všem dokáže, že se mylí; ať to stojí, co to stojí.

2

ZVLÁŠTNÍ SCHŮZKA

Wren
1987

Wren otevřela jedno oko a přímo nad ní se jako vždy ukázala známá prasklina ve stropě. Dobrá zpráva, byla ve vlastní posteli. Špatná zpráva, měla pocit, jako by jí někdo v noci zaťal do hlavy sekeru. Hmatala kolem sebe, našla své duhově batikované tílko a přetáhla si ho přes oči, aby se schovala před otravnými paprsky ranního slunce. Kůži měla ulepenou, v ústech vyprahlo. V duchu si prolétla události včerejšího večera a snažila se vzpomenout, co přesně ji přivedlo do takového stavu.

Jenomže problém byl v tom, že k tomuto konkrétnímu okamžiku nevedla jen špatná rozhodnutí předchozího večera; byla to kumulace několika nepovedených měsíců a vlastně celého zkaženého roku.

Někdo zabušil na dveře. V duchu zasténala. *Ted' ne, pane Fukudo, prosím, teď ne.*

„Slečno Summersová, jste tam?“

Neodpověděla.

„Slečno Summersová, nechal jsem vám pět vzkazů. Buď dnes zaplatíte nájem, nebo končíte.“

Zadržela dech, jako by to mohlo nějak pomoci, a málem omdlela. Wren obvykle pila jen pivo nebo víno, a ještě ne moc, a teď platila za to, že se od svých zvyklostí odchýlila.

Nakonec to pan Fukuda vzdal, protože slyšela, jak se jeho gumové pantofle pleskavě vzdalují po cestičce z lávových kamenů pryč od její malé sklepní garsonky. Domy v této části Kaimuki byly ve čtvrtinové velikosti běžných domů a Wren měla byt pod jedním z nich, s okny těsně nad úrovní terénu směřujícími na východ. Jejími jedinými spolubydlicími byli obrovští létající švábi, gekoni a občas zatoulaná ropucha. Žila tu už dlouhé dva měsíce a dvaadvacet dní. Byl to obrovský propad z dvoupatrového domku v Manoe, kde strávila poslední dva roky s Joem, ale nic jiného si nemohla sama dovolit. Vlastně si nemohla dovolit ani tohle. Proto pan Fukuda u dveří.

Wren byla umělkyně. Nebo přesněji řečeno řemeslnice. Vyráběla lampy a další svítidla ze dřeva a skla a prodávala je do obchodů po celém ostrově. Z nějakého důvodu se její výtvary zatím neujaly v takové míře, jak si představovala, a tak si dál přivydělávala jako servírka. Gina říkala, že je to tím, že nasadila ceny příliš vysoko, ale foukané sklo je drahé – takže co na to říct?

Jak tak ležela a dívala se na svůj poslední výtvor, závěsnou řadu modrých koulí plných drobných bublinek, začaly se jí vybavovat záblesky včerejší noci a najednou si vzpomněla, co ji přimělo požádat servírku o panáky tequily.

„Určitě do toho chceš jít?“ zeptala se Gina, její věrná kumpánka.

Předtím Gině pomohla shánět vintage látky s havajskými vzory na šaty a tašky, které šila, a pak si spolu zašly do Harbor Pubu na pizzu a pivo při západu slunce. Wren se snažila vyhýbat návštěvám svých obvyklých podniků, protože nechtěla narazit na Joea a *tamtu* holku. Harbor Pub nepatřil do jejich obvyklého repertoáru, takže měla pocit, že tam bude v bezpečí.

Seděly u prvního piva a čekaly na pizzu s kanadskou slaninou a ananasem, když Gina hlesla: „A kurva.“

Wren sledovala její pohled a spatřila Joea, který mířil k zadním stolům a za ruku táhl tmavovlasou ženu v minisukni a botách na vysokých podpatcích. Wren se na okamžik zatmělo před očima. Protrčela si oči, aby se ujistila, že vidí správně, ale bohužel viděla. Přišlo jí to k neuvěření a projela jí vlna bolesti a vzteku, která vytěsnila veškerý zdravý rozum.

„Nechceš jít?“ navrhla Gina.

„V žádném případě. Byly jsme tu jako první. Odmítám si od něho nechat kazit život.“

I když se už stalo. Tehdy objednala panáky. Pak další rundu. Večeřely a Wren předstírala, že je v pořádku, a pečlivě přežívala jídlo, i když nevnímala, jak chutná. Joe se ani jednou nepodíval jejich směrem, ale měla pocit, že o ní i tak ví. Dovedl ji k tomu zvláštní způsob, jakým natáčel krk, když byl nervózní, a ženský šestý smysl.

Když odešly, nezaměřily domů, což by bylo rozumné, ale přemluvila Ginu, aby pokračovaly do pizzerie Mama Mia's Pizza, venkovní restaurace, ze které ji minulý týden „propustili“, protože si brala moc málo směn. Tam si z jukeboxu pouštěly INXS a Guns N' Roses, popíjely margaritu a flirtovaly se studenty z univerzity. Vůbec ji to nebavilo, ale takhle se přece dneska nezadané ženy baví, nebo ne?

„Kolik ti je?“ dorážel na ni ten sexy, který jí připomínal George Michaela.

„Na tebe jsem moc stará.“

„No tak. Jsi nádherná.“

Wren nakonec ustoupila. „Je mi šestadvacet.“

Naklonil se k ní a zašeptal jí do ucha: „Já jsem na starší ženy.“

Po tomhle se všechno zase zamlžilo. Wren si ještě vzpomněla, že se mačkala mezi dvěma kluky a každý z nich měl ruku na jejím stehně. Pak všechno zčernalo a vybavila si až to, jak se celá jejich šestice koupala bez plavek na pláži Kaimana a jeden z nich přitom přišel o šortky. Byl zázrak, že se neutopila. Líbala se s Georgem

Michaelem? Možná. Což bylo v pořádku, pokud nedělali nic jiného, a byla si celkem jistá, že nedělali.

Joe byl jediný muž, se kterým byla v uplynulých téměř třech letech. Když se zamilovala, spadla do toho rychle a až po uši a o necelý rok později jí na pláži Waikiki navlékl na prst prsten. Tak přece jenom bude mít Wren nakonec vlastní rodinu. Jenomže vybrat datum svatby se ukázalo jako téměř nemožné, protože se vždycky našel nějaký důvod, proč to zase odsunout. *Promiň, zlato, ale teď se to nehodí, tenhle měsíc otevíráme hotel. Musím jet s klukama do Cabo.* Nějaký hlásek vzadu v hlavě jí začal našeptávat *uteč*, ale Wren ho ignorovala.

Pět dní v týdnu si na sebe Joe bral jednu ze svých třiaadvaceti havajských košil značky Reyn Spooner a vyrážel vlastním BMW 325i na Bishop Street, kde se ve firmě Alexander & Baldwin zabýval nejasně definovanými obchodními činnostmi. Otec mu koupil členství v Pacific Clubu, kam si po práci chodil zahrát padel a každý čtvrtek popíjel drinky *pau hana* s kamarády z centra. Byl pohledný a inteligentní, i když trochu moc upjatý. Dokázala tu upjatost přehlížet, protože sama byla naprostý opak a protiklady se přece přitahují.

Joe nikdy neměl neupravené vlasy, zato Wren je nosila v culíku neudbale staženém dole na krku a neustále jí z něho utíkaly zatoulané hnědé pramínky. Joe měl skříň plnou dvoudílných a třídílných obleků, zatímco Wren měla dvoudílné jen jedny plavky. On byl společenský a sociálně neukojený, ona ráda trávila čas o samotě jen s knihou nebo toulavou kočkou. On miloval peníze, ona o nich nikdy příliš nepřemýšlela. Joe Montague. Dobrá rodina, dobré vzdělání, vymetal podniky v centru Honolulu, velkolepý kretén.

Rozdíly mezi nimi byly tak do očí bijící, že by člověk potřeboval klapky, aby je přehlédl, a Wren přesto sama sebe přesvědčovala, že se dokonale doplňují. Až do onoho rána, kdy na jeho košili našla otisk růžové rtěnky a ucítila z ní vůni parfému. Před osmdesáti čtyřmi dny. Ukázalo se, že má poměr se svou kolegyní Julií. Wren to hluboce ranilo. Nejubožejší na tom ovšem bylo, že by s ním i tak zůstala, kdyby projevil aspoň kapku lítosti. Nějaká primitivní část

jejího mozku zřejmě chtěla o toho muže bojovat, i když se k ní vůbec nehodil. Nejenže neměl žádné výčitky svědomí, ale dokonce se chtěl dál vídat s Julií. Wren proplakala pět dní v kuse, než přišla Gina a promluvila jí do duše.

„Je vědecky dokázaný, že závislosti se člověk může zbavit za šedesát dní, fetko. Protože přesně to pro tebe Joe je. Nechutná závislost,“ prohlásila.

Gina nikdy neměla Joea příliš v lásce. Tolerovala ho, protože věděla, že ho Wren miluje. Když o tom Wren přemýšlela zpětně, říkala si, že na svou kamarádku měla dát. Přátelé to vždycky vědí nejlépe.

Snažila se to teď napravit tím, že se řídila Gininou radou. Odstěhovala se, přerušila s ním veškerou komunikaci a téměř sama sebe přesvědčila, že se přes něho už dokázala přenést. Přestála nejhorší noční mŕůru všech žen! Ale jakmile ho včera večer spatřila s Julií, sesypala se. Joeova ruka patřila jí; v tomhle životě neměla být svázaná s rukou nikoho jiného.

Teď ležela v posteli a vzpomínala na včerejší setkání. Mohla se zachovat jinak? Přijít a říct: *Ahoj, já jsem ta snoubenka, který jsi zničila život!* Naneštěstí byla Julie nádherná, měla tmavé vlasy a světlé oči, i když nosila přehnaně objemný účes a moc výrazné oční linky. Naprosto Wren nahradila, a jí se z toho chtělo někam si zalézt a umřít, stejně jako to udělala její stará kočka Olivia.

Zazvonil telefon a za levým uchem se znovu ozvalo bolestivé pulzování. Kolik je hodin? A proč musí být vyzvánění tak hlasité? Nechala hovor spadnout do záznamníku. Možná to je Joe a volá, aby se jí omluvil a řekl, jak moc mu chybí a jak obrovskou chybu udělal.

Ale nebyl to on.

„Dobrý den, sháním slečnu Wren Summersovou. Jmenuji se Bob Simms. Jsem právní zástupce společnosti Simms Brothers. Prosím, zavolejte mi na číslo 867-5308, až se vám to bude hodit, musím s vámi projednat něco důležitého.“

Wren nakrčila nos a přemýšlela, co by s ní právník mohl chtít projednávat, pak se otočila k hodinám, a když viděla, že je skoro

deset, prudce se posadila. Nebyla zvyklá spát tak dlouho. Vyskočila z postele, odebrala se do koupelny, pustila si jen studenou vodu, shodila ze sebe spodní prádlo a vstoupila do sprchy. Osvědčilo se jí to jako nejlepší lék na většinu potíží. Celou dobu přitom přemýšlela, co s ní Bob Simms může chtít projednávat. Provedla něco? Ach ne. Možná včera v noci spáchala nějakou nekalost. Možná uskutečnila jednu ze svých fantazií o tom, jak Julii propíchná pneumatiky nebo jí rozbije okýnka u auta.

Když se osprchovala, zavolala do kanceláře. „Tady Wren Summersová, měla jsem nepříjatý hovor od Boba Simmse.“

„Slečno Summersová, mohla bych vám domluvit schůzku v naší kanceláři?“ zeptala se sekretářka.

„Mohla byste mi nejdřív říct, o co jde?“

„Pan Simms by vám to raději řekl sám.“

„Jsem v nějakém průšvihů?“

„Ne, slečno Summersová, my jsme realitní firma.“

Mozek jí nepracoval na plné obrátky, ale byla si naprosto jistá, že žádné zámky nevlastní.

„Já nemám žádné nemovitosti.“

Žena na druhém konci se zasmála, ale nic dalšího neprozradila.

„Co třeba dnes ve čtyři odpoledne? Někdo zrušil schůzku.“

„Počkejte, podívám se na svůj rozvrh.“

Zkontrolovala si diář, ve kterém neměla žádné plány na celý týden kromě neděle: *Výlet s Ginou*.

„Myslím, že to zvládnou,“ řekla.

Zapsala si adresu, snědla dva pocukrované donuty a banán a šla si zase lehnout.

Když se probudila podruhé, cítila se mnohem lépe. Dalo se to počítat jako otrava alkoholem? Bylo jí záhadou, jak se lidé dokážou takhle opíjet pravidelně. Tequila se pravděpodobně už nikdy nenapije. Pořád měla zarudlé oči a cítila, že jí táhne z úst. Její olivová plet vypadala pobledle, ale za pomoci silného korektoru a lila rtěnky se dokázala upravit do reprezentativního stavu.

Kancelář Simms Brothers sídlila naproti firmě Alexander & Baldwin a Wren napadlo, jestli to nemá co do činění s Joem. Musí – co jiného by to mohlo být? Třikrát objela budovu, než našla vchod, a pak zaparkovala o tři bloky dál, aby se vyhnula vysokému parkovnému.

Kancelář v devatenáctém patře měla obložení z hladkých dřevěných panelů a dveře z leptaného skla a byla cítit penězi. Během čekání na Boba usrkávala horkou kávu a chroupala máslové sušenky a s každou minutou byla stále zvědavější. Otevřely se dveře a vyšel z nich stříbrovlasý muž v šedém obleku.

Obdařil ji nacıčeným úsměvem. „Slečno Summersová, jsem rád, že jste přišla,“ přivítal ji a podal jí ruku.

„Je mi potěšením.“

Vešli do kanceláře, on zavřel dveře a pak jí nabídl židli u dlouhého zasedacího stolu z akátového dřeva, na němž ležela jediná osamocená manilová složka.

„Posaďte se, prosím,“ vybídl ji.

Wren se posadila.

„Nepochybně vás zajímá, proč jste tady, takže přejdu rovnou k věci. Vaše prateta Portia zemřela a odkázala vám svůj majetek.“

Zpráva ji zasáhla jako blesk z čistého nebe. Jako mladá dívka se s tetou Portiou několikrát setkala a Portia příležitostně volala k nim domů a povídala si s Wreninou matkou. Wren vždycky poznala, že je to Portia, protože když zvedla telefon, místo odpovědi na její *Prosím* následovalo ticho. Chudák stará paní skoro neslyšela. Wren pak předala sluchátko matce, která do něj křičela. *Máme se dobře, děkuju!* Portia byla teta Wrenina otce, ale protože se s otcem moc nevidala, nevidala ani tetu Portiu.

„Je mi líto, že zemřela. Kolik jí bylo let?“

„Devadesát dva. Nakonec ji skolila rozedma plic. Chápu, že vás to možná překvapilo, protože jste spolu už nějakou dobu nebyly v kontaktu, ale jasně stanovila, že všechno zdědíte vy.“

Wren pocítila záchvěv vzrušení. Vybavovala si, že teta Portia bydlela v bytě ve Waikiki a kdysi pracovala jako pokladní v První havajské bance, ale jinak nic moc.

„Co přesně to *všechno* znamená?“

Otevřel manilovou složku a přistrčil před ni list zářivě bílého papíru a obálku.

„Obávám se, že žádné peníze, ale je zde nemovitost na Velkém ostrově.“

Zamračila se. „A co ten byt ve Waikiki?“

„Ten si pronajímala,“ opáčil s omluvným pohledem.

„Říkáte na Velkém ostrově?“

„Ano, byla jste tam?“

„Nikdy.“

„Pozemek leží těsně za Hāwī, hned přes kanál od Maui, krásné místo. Sto akrů se starou stodolou a makadamovým hájem. Kdysi se tam někdo pokoušel hospodařit, ale teď je zpustlý. Z toho, co jsem vyrozuměl, je stodola na stržení.“

Wren zasáhla další vlna kocoviny. Nebo to bylo něco jiného? Oči se jí zalily slzami a začala škytat. Bob seděl tiše a čekal na odpověď. Když se úplně rozplakala, přinesl jí krabici kapesníků.

„Promiňte,“ omluvila se a nabrala si jich plnou hrst.

„Nic si z toho nedělejte. To k tomu patří.“

Přestala slzet, ale škytání pokračovalo.

„Vážně mě to překvapilo a zajímalo by mě, proč to nenechala mému otci nebo někomu jinému. Víte to?“

„Myslím, že odpověď najdete v té obálce.“

Na přední straně obálky bylo roztřeseným písmem napsáno „Slečna Wren Summersová“. Otevřela ji a vytáhla z ní přeložený list linkovaného papíru. Písmo uvnitř bylo ještě roztřesenější.

Drahá Wren,

můj otec odkázal tento pozemek mým sestrám a mně a já jej nyní předávám tobě, poslední ženě z našeho rodu. Je to výjimečné místo a příliš dlouho leželo ladem. Je na čase to změnit a něco z něj udělat. Hodně štěstí.

Portia

Wren cítila, jak jí rukama, ve kterých svírala ten popsaný list papíru, proudí zvláštní energie. Nechtěla ho odložit. Hluchá prateta, kterou sotva znala, jí najednou připadala nesmírně zajímavá a důležitá. Wrenina babička byla nejmladší ze tří dívek, ale zemřela rok poté, co se Wren narodila. Když Wren vyrůstala, matka nikdy nemluvila o Wrenině otci ani o jeho rodině, takže celá jedna větev jejího rodu byla zahalená tajemstvím. Nebyla obyčejný jedináček; byla jediné dítě jen jednoho rodiče, který byl také jedináček.

„Majetek byl vložen do svěřeneckého fondu na vaše jméno, takže dokud jste naživu, patří vám,“ pokračoval Bob.

„A až umřu?“

„Přejde na vaše dcery.“

„Pokud nějaké budu mít,“ nadhodila rychle.

Děti už nebyly v jejím hledáčku. Vůbec.

„Pokud nebudete mít dcery, vyberete si jinou dědičku.“

Kdo by to byl řekl, že teta Portia byla taková feministka?

„Co když se ho rozhodnu prodat? Upřímně řečeno, pane Simmsi, nemám ponětí, co bych dělala se stoakrovým pozemkem v odlehle části Havaje.“

„Když ho prodáte, polovina výtěžku půjde na charitu.“

„Které charitativní organizaci?“

„Ochráncům zvířat.“

Alespoň v tomto ohledu měla teta Portia dobrý vkus.

„Já jen sepisuji dokumenty,“ dodal. „Lidé přicházejí s různými podmínkami a tahle je docela jednoduchá. Mějte na paměti, že to stále můžete odmítnout.“

Wren si povzdechla. „Nechci, aby to znělo nevděčně. Asi jsem ještě ohromená a zaskočená. Můžu o tom pár dní popřemýšlet a pak se vám ozvat?“

„Ještě lepší by bylo si tam zaletět a podívat se na ten pozemek. Pak se budete moci snáz rozhodnout.“ Opřel se v křesle a dal si nohu přes nohu.

Měla by. Ale letenky nebyly levné. A jak by se dostala na pozemek?

Vtom jí něco došlo: kdyby tam jela a rozhodla se zůstat, byla by na opačném konci ostrovního řetězce daleko od Joea a neměla by šanci na něho narazit. To by mohlo být přesně to, co potřebovala, nucené vyhnanství. Také by díky tomu nehrozilo, že bude projíždět kolem jeho domu v podivných nočních hodinách, jen aby se podívala, jestli před domem parkuje Juliino auto. Vždycky tam bylo.

„Na které letiště bych měla letět?“

„Waimea. Do’Upolu vloni zrušili lety. Kdybyste potřebovala, mohl bych vám zařídit odvoz,“ nabídl se a dodal: „A pokud jsou problém peníze, mohu vám nabídnout poukaz na letenku. Létám pravidelně do naší kanceláře v Kamuele a mám jich spoustu.“

„To by bylo skvělé! Zarezervuji si let co nejdřív,“ prohlásila s pocitem opatrného optimismu a zoufalé touhy vypadnout z města.

3

UKAŽTE PENÍZE

Olivia
1927

Všichni vždycky říkali, že nejtěžší je přistání, ale Livy přistání milovala. Dala se do jisté míry předvídat. Člověk byl skoro v cíli, a i když se mohlo pár věci strašlivě zvrtnout, věděl, co může očekávat. Podle jejího názoru byla nejošidnější navigace, obzvlášť za špatného počasí. Neznalost navigace by ji přišla pěkně draho; ani by se nestačila divit, že skončila na úbočí hory nebo mimo kurz a bez paliva. Nad pevninou měl člověk šanci, ale nad oceánem na ni mohl zapomenout.

Dnes nic z toho nehrozilo. Podmínky byly perfektní. Jasná modrá obloha, slabý vítr, příjemná teplota. Kola dosedla na zem lehce jako kolibřík. Livy pomohla cestujícím z Los Angeles vystoupit a pak si rozeprala leteckou čepici, protřepala vlasy a zamířila k hangáru. Po téměř čtyřech hodinách letu tam a zpátky podél pobřeží měla nohy úplně zdřevěnělé a rty rozpraskané. Ale za nic na světě by neměnila. Létání bylo její život.

Dostala se sem po letech dřiny. A nedovedla ji sem cesta dlouhá tisíce kroků, ale tisíce hodin strávených ve vzduchu. Nebo přesněji, čtyři tisíce sedm set dvacet dvě hodiny. Ale kdo by to počítal? Ve skutečnosti ona, ve svém letovém deníku. Jeden z úkolů pečlivého pilota.

Během přistávání si všimla, že na letišti parkuje spousta aut úhledně srovnaných v řadách. Občas se tu v pátek scházeli piloti, ale tohle množství bylo hodně neobvyklé. Dveře blokoval zástup mužů těsně namačkaných na sebe. Livy slyšela Mahoneyho hlas, ale v šumu všeobecného brebentění zachytila jen sem tam nějaké slovo.

Stoupala si na špičky, aby viděla přes široká ramena několika mužů, protože chtěla zjistit, co se děje. Ernest Callahan a Bill Hoover byli na letišti pravidelnými návštěvníky, ale ostatní muže nikdy předtím neviděla. Když ji Bill spatřil, nervózně se usmál, ale kousek uhnul, aby mohla nakouknout dovnitř. Vzrušení bylo téměř hmatatelné a místnost plná cigaretového kouře a všech těch mužských těl připomínala spíš tajný bar než letecký hangár.

Mahoney – který právě vyplatil pana Ryana a ve svých šestadvaceti letech se stal novým majitelem – stál v přední části zaplněné místnosti. „A pánové, díky tomuhle svět zapomene na jméno Charles Lindbergh. Jeho let byl ve srovnání s tímhle hračka. Ta cena, no, je stejná jako Orteigova cena. Velmi slušných pětadvacet tisíc.“

Místností se rozlehl řev.

„Přihlaste mě!“

„To bys musel být blázen.“

„Ukažte mi ty peníze.“

Několik mužů vstalo, přitukávali si lahvemi a dali se do tance. Jiní kroutili hlavou. Mahoney zvýšil svůj hluboký hlas. „Druhé místo získá parádních deset. A když se rozhodnete přihlásit, jsem ochotný dát vám slevu na letadlo.“

„O čem to sakra mluví?“ zašeptala Livy Billovi.

„Závod na Havaj.“

Zrychlil se jí pulz. Tohle byla novinka. Velká novinka. Poslední tři dny všichni na letišti mluvili jen o Charlesi Lindberghovi a jeho

slavném letu přes Atlantik. Měli k tomu dobrý důvod. *Spirit of St. Louis* byl vyrobený přímo tady v San Diegu v továrně Ryanovy letecké společnosti. Mahoneyho tým postavil letadlo v rekordním čase a dal mu označení *Ryan NYP* – neboli Ryan z New Yorku do Paříže. Livy se spolu s ostatními chlapy z letiště s Charlesem Lindberghem několikrát setkala. Okouzlující a skromný. Přes noc se z něho stala hvězda.

Ale Havaj?

Mahoney si strčil prsty do úst, hvízdal na neukázněnou skupinku a znovu získal pozornost všech. „Vím, že to pro mnohé z vás asi není reálné, ale promyslete si to. Rád každému z vás pomůžu, když si budete chtít podat přihlášku.“

Výčerpání po letu bylo tatam. Livy se v hlavě začal rodit plán. S takovou výhrou by v jejím světě mohlo být zase všechno v pořádku. Zabíla by dvě mouchy jednou ranou.

Druhý den ráno přišla hned po východu slunce. Nad kopci ve vnitrozemí se zvedaly růžové mraky jako chomáčky spředené vlny. Mahoney byl ranní ptáče a měl rád čokoládové větrníčky, které cestou sem koupila. Chtěla ho zastihnout o samotě, a tak byla ráda, když ho našla vzadu, jak zametá chodník. Byl to puntičkář posedlý dokonalostí a udržoval letiště vycídné jako výkladní skříň.

„Dobré ráno, šéfe,“ pozdravila a zvedla krabici se sladkostmi, aby ji viděl.

Za nimi se ozvalo kvílení motoru de Havillandu. Počkal, až letadlo sroluje z dráhy, a pak odpověděl.

„Něco mi říká, že nepřišla za úsvitu jen proto, abys uspokojila moje chutě na sladký,“ pronesl, zatímco přejížděl koštětem po čerstvě položeném asfaltu.

Mahoney ji moc dobře znal. Za těch několik let, kdy převzal podnik po panu Ryanovi, si spolu vytvořili hezký vztah. Den po jejím prvním letu s Heathem Hazeltinem havarovalo a shořelo letadlo, matka jí pak zakázala vkročit do blízkosti letiště. Livy trpělivě vyčkávala a až do svých osmnácti soustředila veškerou energii na úkoly ve škole,

konkrétně do matematiky, a pak oznámila, že se chce věnovat létání a něco dokázat. Ryan byl rezolutně proti; Mahoney všemi deseti pro. Nebyl svázaný konvencemi jako většina mužů a chápal její záměr – prosadit se jako žena ve světě, který se točil kolem mužů.

„Vyžle, jedinej háček je v tom, že musíš lítat líp než všichni ostatní tady a nikdy si nesmíš na chlapy stěžovat,“ řekl jí.

O šest let později se dostala až sem.

„Doslechla jsem se o závodu na Havaj a chci se do něj přihlásit,“ šla rovnou k věci, protože přesně tak se s Mahoneym muselo jednat.

Mahoney se zasmál. „Ty jsi vážně číslo, Westová, víš o tom?“

Nezmínila se o tom, že jí o té schůzi nikdo neřekl, protože to byl určitě záměr.

„Když mě budete sponzorovat a půjčíte mi letadlo, budete na mě hrdý,“ prohlásila.

Opřel se oběma rukama o násadu koštiny a podíval se na ni s výrazem, který připomínal soucit. „Ani náhodou, Vyžle. Ne že bych v tebe nevěřil, protože já v tebe věřím, ale organizátoři závodu na to nikdy nepřistoupí.“

„Co kdybychom to nechali na nich?“

„Podívej, máš tady u aerolinek dobrou práci. Nemarni s tím čas. Nikam to nepovede,“ namítl a stočil pohled na krabici s větrníčky. „A i kdybych ti já chtěl pomoci, tak financovatelé tohoto letu nikdy nepodpoří ženu.“

„Představte si, co by to udělalo s vašimi obchody, kdybych nakonec opravdu vyhrála.“

„Kdyby se ti něco stalo, ukřižovali by mě jako nezodpovědného mamlase. To přece víš, Livy. A po Charlieho letu se mi zakázky jen hrnou.“

Jedna její část věděla, že má pravdu. Ale zatraceně, ještě nikdy po ničem tolik netoužila. Částečně za to mohl Lindbergh. Ale i před ním a jeho obskurním nápadem přeletět sám Atlantik Livy často snila o tom, jaké by to bylo doletět až k modrému obzoru a dál. Svoboda, únik, dobrodružství.

„Co když najdu sponzora? Pomůžete mi s letadlem, jako jste to nabídl všem ostatním?“ zeptala se.

„K čertu, nedělej to ještě těžší, než je nutný.“

Viděla, co se dělo kolem Lindbergha. Jak Mahoney a všichni chlapci z projektu celé měsíce žili a dýchali letounem *Spirit of St. Louis*, vynechávali jídlo, a dokonce i spánek, až do toho odpoledne, kdy se všichni shromáždili a sledovali, jak vzlétá z Dutch Flats. Teplé odpolední slunce se třpytilo na křídlech. Dokonce uronili i několik slz, jako by se dívali na vlastní dítě, které opouští rodné hnízdo.

„Nepotřebuju nic mimořádného jako Charlie. Jen něco, do čeho se vejde tolik paliva, aby mě to doneslo až na Havaj.“

„Myslíš tebe a navigátora?“

„Ne, jen mě.“

Zamračil se. „Jestli jsem si předtím myslel, že ti trochu straší ve věži, tak teď vím, že jsi regulérní mešuge,“ řekl a poklepal si dvěma prsty na spánek.

„Charlie taky věděl, že má větší šanci přeletět to sám, a udělal to. Dokázal to. Tak proč bych já nemohla? Oba víme, že když sem přišel, nevěděl o navigaci skoro nic,“ dodala.

„Řekl bych, že to skvěle dohnal.“

„Já mám náskok.“

Co se týkalo létání, byl Mahoney jejím největším spojencem. V minulosti se za ni nesčetněkrát postavil. Myslela si, že se jí ho podaří přemluvit i tentokrát, ale on ne a ne ustoupit.

Otevřela krabici a nabídla mu. „Co takhle větrníček?“

Jeden si vzal, ukousl si, zavřel oči, a aniž by věnoval pozornost tomu, že má horní ret ušpiněný od moučkového cukru, pomalu žvýkal. Livy čekala, než větrníček na tři kousnutí spořádá.

„Víš, co se stalo Rodgersovi a tvému kamarádu Hazeltineovi. Co tě vede k tomu, že ty to dokážeš a sama, když to nedokázali oni, přestože jim ukazovaly cestu námořní lodě?“

Když uslyšela Heathovo jméno, v hrudním koši se jí objevil nezádoucí pocit.

„Vede mě k tomu Lindbergh. A Hazeltine není můj kamarád, aby bylo jasno. Nemluvila jsem s ním už roky.“

Protože utekl jako zbabělý parchant, jako kojot v noci. Heath vstoupil do námořnictva a před dvěma lety se spolu s velitelem Johnem Rodgersem neúspěšně pokusil doletět do Honolulu. Livy ten příběh sledovala čistě z leteckého zájmu, jak si říkala. Dva hydroplány PN-9 vzletly ze San Pabla a řada torpédoborců rozmístěných po celém Pacifiku jim poskytovala rádiovou a vizuální navigaci. Někdo se odchýlil od kurzu a zmizeli.

Po devět napjatých dní celý svět včetně Livy úzkostí zadržoval dech. Pak se jako nějaká podivná fata morgána objevili u přístavu Nawiliwili na ostrově Kaua'i, poháněni plachtou vyrobenou z plátna původně použitého na křídlech. Do přístavu je dotáhla ponorka. Letadlo, kterému nefungovala vysílačka a málem minulo O'ahu, tímhle způsobem urazilo přes sedm set kilometrů. Několik vydatných dešťových přeháněk jim poskytlo dostatek vody a z posádky se stali nečekaně hrdinové. O dva roky později na ně díky Lindberghovi všichni zapomněli.

„Minulý měsíc se mi ozval. Odchází od námořnictva,“ prohodil Mahoney.

„Dobře mu tak.“

„Možná mu jednoho dne odpustíš.“

A možná ne.

„Nepřišla jsem si povídat o Heathu Hazeltineovi,“ opáčila a zkusila změnit přístup. „Prosím, pane Mahoney, nepomohl byste mi?“

Odvrátil pohled a zaujatě si prohlížel mraky, ranvej pokrytou blátem a větrný rukáv. Livy sledovala jeho pohled a pomyslela si, že si možná zkouší představit její let.

„Koukni, kdybych mohl, tak ti pomůžu, ale tentokrát to nepůjde. Promiň, holka.“

4

POTÍŽE S MLHOU

Olivia

Mlha představovala problém pro každého letce. A léto v Kalifornii vždycky bylo pro milovníky mlhy jedna radost. Mlhová clona se po každé připlížila nad vodní hladinou, zahalila pobřeží a vysílala kouřová chapadla do vnitrozemí. Některá rána byla bílá pokrývka tak hustá, že viditelnost klesala pod šest metrů. Pokud jste letěli příliš nízko, zčistajasna se vynořily koruny stromů a sápany se po obloze. Mlha byla v lepším případě dezorientující, v horším smrtící. Člověk v ní snadno ztratil přehled, kde je, a zřítíl se z oblohy, jak se to stalo mnoha pilotům.

Toho odpoledne jela Livy domů bílou mlhou vzrušená i nervózní, jak se těšila, až tátovi sdělí tu novinu. Našla ho u hrubě otesaného cedrového stolu na zadní verandě, kde se vrtal v utopené vysílačce, kterou se snažil opravit už několik měsíců. Od té doby, co přišel o loď. Sotva si jí všiml, jen nepřítomně zamumlal ahoj, a tak mlčky stála a snažila se zůstat v klidu.

Hodila na stůl před něj noviny, na jejichž první straně byla velká fotografie Jamese D. Dolea.

„Viděl jsi to?“ zeptala se.

***San Francisco.** Ve světle Lindberghova úspěšného přeletu Atlantiku nabízí James Dole, havajský ananasový král, odměnu 25 000 dolarů pro prvního a 10 000 dolarů pro druhého letce, který dokáže doletět bez mezipřistání ze západního pobřeží Severní Ameriky do Honolulu. S takovou cenou jistě nebudou fanoušci letectví z celého světa čekat dlouho. Dole prohlásil, že doufá, že se přihlásí hojný počet kvalifikovaných účastníků a že soutěž bude úspěšná dvojnásob, jednak tím, že nepřipraví žádného odvážlivce o život ani o zdraví, a také tím, že letecky propojí kontinent s Havají.*

Zůstal nosem zabořený ve vysílačce. „Podle mě z toho kouká problém.“

„Vždyť ani nevíš, o čem chci mluvit.“

„Tenhle tón tvýho hlasu znám. Takže je mi jasný, že máš něco za lubem. Že by něco s leteckými závody?“

„Takže jsi to viděl. Přihlásím se,“ oznámila mu.

Posadil se zpříma, stáhl si brýle dolů na oči, a jak si ji pozorně prohlížel, po tváři se mu pomalu rozlil úsměv. Poslední dobou se usmíval málokdy, takže to bylo více než vítané.

„Jako bych to tušil. Můj malý ptáček chce roztáhnout křídla.“

„Tati, myslím to vážně.“

„Já vím, že jo. Ale udělej mi jednu laskavost. Neříkej to mámě, nebo nám oběma uděláš ze života peklo.“

„Neboj.“

Livy na to už myslela. Její matka Bee měla vždycky ze všeho předem obavy a od té doby, co jejich loď najela na mělčinu, trpěla záhadnou a urputnou vyrážkou. Navštívila snad všechny lékaře v okruhu dvaceti mil, ale žádný jí nedokázal pomoci. Diagnóza: hysterie. Ani o závodu nemusela mluvit, a dokázala si živě představit matčinu reakci. *Další ztrátu už prostě neustojíme, zlato. Ne, tohle by mě dozajista zničilo.*

„Je tu ještě jedna věc,“ pokračovala Livy.

„A jaká?“

„Chci letět sama.“

Tátova ramena na okamžik ztuhla, pak udělal místo na stole, došel k regálu a vytáhl zaprášenou lahev tequily. Měl ji schovanou v díře v zemi vzadu za regálem. Nalil panáky do dvou zavařovacích sklenic.

„Vím, že ti to stejně nedokážu rozmluvit, takže připjím na to, abys světu ukázala, jak se to dělá,“ prohlásil a pozvedl zavařovačku.

Vypili první panáky do dna a Livy věděla, že nalije další.

„Kde je vůle, tam je i cesta.“

Znovu se napili a Livy cítila, jak se jí po alkoholu odlehčily končetiny. Když si byla jistá, že ji táta podporuje, spadla z ní všechna tíha. Ne že by o tom někdy pochybovala.

„Na silnou vůli,“ navrhl Livy.

Vyprázdnil zavařovačku a bouchl s ní o dřevěný stůl. „Na silnou vůli a ať nám konečně přejí štěstí.“

Jestli měl někdo na světě silnou vůli, byl to její táta. Sám se vypracoval z poslíčka na palubního pomocníka a za necelé dva roky už řídil vlastní loď. Později, když byla Livy dost stará, ji bral s sebou a učil ji vše o mořeplavbě. Měl výbornou intuici a silné odhodlání. Dokázal se vzpamatovat, když v bouři přišel o svého prvního důstojníka. Ale poslední tragédii, při které přišel o loď i živobytí, bylo těžší překonat.

Chtěl jim nalít další rundu, ale Livy zakryla zavařovačku rukou. Táta se jí chvíli díval do očí a pak řekl: „Nechci, abys to dělala kvůli mně, Olivie. Najdu způsob, jak se z týhle bryndy dostat.“

Kéž by to bylo tak jisté. Loď se dala půjčit jen na chvíli – v dnešní době stála jmění – a v uplynulých měsících tátovy husté hnědé vlasy hodně prořídly a prošedivěly. Loď, kterou si půjčoval od jejich letitého souseda na jeden týden v měsíci, byla sotva způsobila k plavbě, takže to přinášelo jen další důvod k obavám. Když najednou netrávil tolik času na moři, zdálo se, že chřadne před očima. Ale i před tím, než přišel o *Lady Bee*, musel vyplouvat stále dál a dál od břehu